

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

Continens Tractatus de Sacramentis Pœnitentiæ & Extremæ Unctionis;
necnon varia summorum Pontificum Decreta, contra Moralis corruptæ
propositiones, & alia

Genet, François

Parisiis, 1703

Caput VIII. De Ministro Sacramenti Pœnitentiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40817

De Sacram. Pœnit. Cap. VIII. 135

iis ipsis quæ dicit, & facit, & dum in memoria sua quærit quid faciendum sit, aut in horis quid dicendum, devotionis fervor tepescit, & friget.

CAPUT VIII.

De Ministro Sacramenti Pœnitentiæ.

Quæst. I. **Q**UISNAM est legitimus Sacramenti Pœnitentiæ Minister?

Resp. De Fide est definitum in Concilio Tridentino, solum Sacerdotem habere auctoritatem absolvendi, ut habetur in Decreto Eugenii in Concilio Florentino, ubi sic dicitur: *Minister hujus Sacramenti est Sacerdos, habens auctoritatem absolvendi, vel ordinariam, vel ex commissione Superioris.* Verba verò Concilii Tridentini hæc sunt: *Circa Ministerium autem hujus Sacramenti declarat sancta Synodus, falsas esse, & à veritate Evangelii penitus alienas doctrinas omnes, quæ ad alios quosvis homines præter Episcopos, & Sacerdotes, Clavium Ministerium perniciosè extendunt.* sess. 14, cap.

Quæst. 2. Sufficit-ne, ut quis sit Sacerdos, ad audiendum validè Confessiones?

Resp. Non sufficit, sed ut possit validè absolvere, præter potestatem Ordinis, quam universi Sacerdotes habent, requiritur potestas Jurisdictionis, ut definit idem Concilium Tridentinum his verbis: *Hæc Synodus confirmat, nullius momenti absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert in quem ordinariam aut subdelegatam non habet Jurisdictionem.* sess. 14, cap.

Quaest. 3. Quinam habent Jurisdictionem in Pœnitentem ?

Conc. Trid.
sess. 23. cap.
158

Resp. Episcopi in tota Diœcesi, & Parochi in propria Parochia; sed in aliis Sacerdotibus requiritur expressa Episcopi approbatio ad audiendas Confessiones, ut definit Concilium Tridentinum his verbis: *Decernit sancta Synodus, nullum etiam Regularem posse Confessiones secularium, etiam Sacerdotum, audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale Beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut aliàs idoneus judicetur, & approbationem obtineat, Privilegiis & consuetudine quacumque etiam immemorabili non obstantibus.*

S. Carol. Concil. Mediol.
6. tit. *Quæ ad Pœnit. Sacramentum pertinent.*

Et si Episcopi eos approbent ad certum tempus, aut ad quædam loca, & quosdam tantum personas; hujusmodi Sacerdotes nullatenus transire possunt statutos limites: ut enim ait S. Carolus in Concilio Mediolanensi 6. *Episcopus à Confessionibus audiendis suspendat aut omninò amoveat Confessarios etiam Regulares jam approbatos, quos pro sua timorata conscientia religione viderit in eo munere, non ita sincere integrèque, & cum edificatione se gerere, quemadmodum & tanti Ministerii illis commissi sanctitas postulat, & animarum salus deposcit, quæ sua Fidei concredita sunt.*

Bullâ Clementis X.
anno 1670.

Quod probari quoque potest Bullâ Clementis X. quæ incipit *Superna magni*, in qua hæc habentur: *Illos autem Religiosos qui ad Confessiones audiendas idonei generaliter reperti fuerint, ab Episcopis, generaliter quoque & indistinctè absque aliqua limitatione temporis cæterorumque locorum, aut generis personarum, in Diœcesi propria admittendos, Quoad*

cæteros verò , qui non adeo idonei reperientur, ce
si perierint se admitti, arbitrio Ordinariorum ce
relinqui ipsos cum limitatâ facultate, prout ce
eisdem Ordinariis magis expedire videbitur, ce
probare & admittere: Approbatos non posse ce
ab eodem qui sic approbavit iterùm examina- ce
ri, aut ab eisdem Confessionibus audiendis ce
suspendi, seu licentias illis concessas revocari, ce
nisi novâ superveniente causâ quæ ipsas Con- ce
fessiones concernat; de qua tamen haud ne- ce
cessarium esse ut in actis constet; nec eam te- ce
neri Episcopum ipsis Regularibus significare, ce
sed Sedi Apostolicæ duntaxat, ubi eam sibi ce
aperiri postulaverit. Porrò si Regulares cum ce
scandalo aut aliàs inhonestè vivant, vel ali- ce
quod delictum committant, per quod ratio- ce
nabili Episcopi iudicio videantur à Confessio- ce
nibus suspendendi (in quo ipsius Episcopi con- ce
scientiam oneratam esse volumus) nihil obsta- ce
re quominùs Episcopus ab eam causam possit ce
Regulares à semetipso approbatos suspendere, ce
aut repellere à Confessionibus audiendis. Sum- ce
marium illius Bullæ reperitur in fine hujus ce
Tomi quarti.

Quæst. 4. Sacerdotes qui non sunt appro-
bati ad audiendas Confessiones, possunt-ne au-
dire, & absolvere eos, qui peccata tantùm
venialia commiserunt?

Resp. Cùm Sacerdotes tam sæculares quàm
Regulares nullam habeant potestatem Juris-
dictionis, nisi in casu periculi mortis, ut ait
Concilium Tridentinum, sequitur eos minimè
posse, extra hunc casum, absolvere à pecca-
tis etiam venialibus, quoniam Ecclesia nul-
lam eis concessit unquam ab iis peccatis absol-
vendi facultatem: quare sacra Concilii Con-
gregatio multos rescindere cupiens abusus, qui
in administratione Sacramentorum Eucharis-

tia, & Pœnitentiæ irreperant, qualis est, quando Sacerdos sine ulla Jurisdictione à peccatis venialibus in Sacramento Pœnitentiæ absolvere vult: Decretum edidit Innocentii XII. sanctæ memoriæ autoritate confirmatum, in quo sic habetur: *Non permittant ut venialium Confessio fiat simplici Sacerdoti non approbato ab Episcopo aut Ordinario. Si Confessarii etiam Regulares, aut quicumque alii secus egerint: sciant Deo optimo maximo rationem reddituros esse, neque defuturam Episcoporum & Ordinariorum justam & rigorosam animadversionem in contrafacientes, etiam Regulares, etiam Societatis Jesu, facultate ipsis Episcopis & Ordinariis per hoc Decretum per Sedem Apostolicam specialiter attributa. Et facta de præmissis omnibus, ac de verbo ad verbum relatione, Sanctitas sua probavit, ac præsens Decretum typis dari, ac publicari voluit. Hoc Decretum reperitur integrum in fine hujus Tomi 4.*

Quæst. 5. Sacerdotes sæculares, & Regulares, qui habent facultatem absolvendi à casibus sanctæ Sedi reservatis, possunt-ne absolvere à casibus quos sibi reservant Episcopi, absque expressa eorum licentia?

Resp. Certum est eos non posse, ut patet ex Sess. 14. cap. 7. Concilio Tridentino. *Neque dubitandum est,* inquit, *quando omnia quæ à Deo sunt, ordinata sunt, quin hoc idem Episcopis omnibus in sua cuique Diœcesi, in ædificationem tamen, non in destructionem, liceat pro illis in subditos tradita supra reliquos inferiores Sacerdotes autoritate, præsertim quoad illa quibus excommunicationis censura annexa est. Hanc autem delictorum reservationem consonum est divinæ autoritati, non tantum in externa politica, sed etiam coram Deo vim ha-*

Decretum
circa Com-
munionem
quotidia-
nam 12.
Februarii
1672.

De Sacram. Pœnit. Cap. VIII. 139

bere. Verumtamen piè admodum, ne hac ipsa occasione aliquis pereat, in eadem Ecclesiâ Dei custoditum semper fuit, ut nulla sit reservatio in articulo mortis: atque ideò omnes Sacerdotes quoslibet pœnitentes à quibusvis peccatis & censuris absolvere possunt. Extra quem articulum Sacerdotes cum nihil possint in casibus reservatis, id unum pœnitentibus persuadere nitantur, ut ad superiores & legitimos judices pro Beneficio absolutionis accedant.

Hæc Doctrina Concilii Tridentini clarissimè ac solidissimè tradita & exposita fuit à S. Carolo, qui Concilii mentem penitus callebat, cum ejus finem & conclusionem procuraverit, quique ipse Concilio Mediolanensi 3. tit. *De iis que ad Pœnit. Sacram. pertinent*, idem ait his verbis: *Caveant ne Confessarii Regulares eorum peccatorum, quorum absolutio Episcopo reservata est, vinculis irretitos pœnitentes absolvant; quemadmodum à sede Apostolica declaratum est id eis non licere, quavis Privilegiorum suorum auctoritate.*

Et in Concilio Mediolanensi 5. eodem tit. ait: *Ab iis verò casibus proximè promulgatis, si quis Confessarius cujusvis Ordinis, sine facultate scripta ab Episcopo data, aliquem absolvere attentarit, excommunicationis pœnam ipso facto subeat. Nec facultatum, Privilegiorumve jure, quæ cuique, etiam Rosarii, & Cruce signatorum Scolæ, Confratriæ, Collegiove etiam Laïcorum; quæve Collegiis, Confratribusve in ea adscriptis, ante vel post Concilii Tridentini confirmationem concessa sunt, Confessarius, cujusvis Ordinis sit, ab iis casibus quos sibi Episcopus in sua Diocesi reservaverit, pœnitentes, sine illius facultate absolvat. Si contra fecerit, suspensio-*

» nem à divinis ipso facto incurrat.

His Concilii Tridentini & Mediolanensis Decretis, possemus addere varia Concilia Ecclesiæ Gallicanæ, qualia sunt quæ decrevit Concilium Rotomagense anno 1581. & Burdigalense anno 1583. & 1624. Bituricense anno 1584. & Narbonense anno 1609. Plura quoque sanctorum Pontificum Decreta his adungi possunt. Sufficiet autem referre Bullam Clementis X. quâ cætera prædecessorum suorum Decreta confirmata sunt, data anno 1670. quæ incipit *Superna magni*, in qua hæc habentur.

Quantum » *Ex facultatibus enim* per Mare magnum,
ad Casus » aliave Privilegia Regularibus cujuscumque Or-
Sūmo Pon- » dinis, instituti, aut Societatis, etiam Jesu,
tifici refer- » concessis, factam eis non esse potestatem ab-
vatos, aut » solvendi in casibus ab Episcopo sibi reservatis.
dispensa- » Et per confirmationes dictorum Privilegio-
riones in » rum, quas Regulares à Sede Apostolica post
foro Pœni- » sacrum Concilium Tridentinum obtinuerunt,
tentiario » nequaquam revixisse Privilegia prius ab eo-
pro casibus » dem Concilio, aut deinde Apostolicis etiam
occultis, » Decretis sublata, atque extincta, si quæ ha-
aut etiam » bebant, absolvendi à casibus Episcopo refer-
condona- » vatis. Et habentes facultatem absolvendi ab
tiones, vi- » omnibus casibus Sedi Apostolicæ reservatis,
deatur Inf- » non ideo à casibus Episcopo reservatis posse
tructio in » absolvere. Videatur hæc Bulla in fine hujus
fine Tomi » Tomi.
quinti,

Quest. 6. Cùm quis absolutus fuit in articulo mortis ab aliquo casu reservato, aut ab aliqua censura per Sacerdotem qui non habebat casus reservados, tenetur-ne restitutus in pristinam sanitatem confiteri Presbytero, qui habeat potestatem à talibus casibus absolvendi?

Resp. S. Thomas propositæ difficultati ita

respondet: Non oportet quod absolutus ab ex-
communicatione in articulo mortis ab eo qui
non habet facultatem, ad iudicem vadat qui
alias absolvere potuisset, absolutionem petens,
sed satisfactionem offerens.

S. Th. in 4.
dist. 20. q. 1.
art. 1. q. 2.
ad 2.

Quaest. 7. Sacerdotes saeculares aut Regu-
lares qui generaliter in aliqua Dicecesi sunt
approbati, possunt-ne virtute hujus generalis
approbationis audire Monialium Confessio-
nes?

Resp. Videtur eos non posse, quoniam Reli-
giosae non possunt confiteri, nisi Sacerdotibus
ab Episcopo sibi deputatis, juxta Concilium
Oxonienſe in Anglia celebratum anno 1222.
Confiteantur etiam, inquit, Moniales Sacer-
dotibus ab Episcopo sibi deputatis.

Concil. Oxon-
niense. De
Confess. Mo-
nial. cap. 46.

Quod verbis expressis definitum est in Bulla
Clementis X. superius citata asserentis: Reli-
giosos generaliter approbatos ab Episcopo ad
personarum saecularium Confessiones audien-
das, nequaquam censei approbatos ad au-
diendas Confessiones Monialium sibi subjecta-
rum; sed egere quoad hoc, speciali Episcopi
approbatione; atque approbatos pro audiendis
Confessionibus Monialium unius Monasterii,
minimè posse audire Confessiones Monialium
alterius Monasterii. Itidemque Confessores ex-
traordinarios semel deputatos atque appro-
batos ab Episcopo ad Monialium Confessiones
pro una vice audiendas, haud posse expleta
deputatione in vim approbationis hujusmodi
illarum Confessiones audire; sed toties ab
Episcopo esse approbandos, quoties casus
contigerit. Videatur summarium dictae Bullae
in fine hujus Tomi.

Quod quidem declarat generalem approba-
tionem non sufficere ad audiendas Monialium
Confessiones, sed specialem praeterea ad hunc

finem ab Episcopo desiderari, nisi declaret Episcopus, Confessarios omnes approbatos, posse Confessiones etiam Monialium audire; quo casu talem potentiam censetur illis contulisse.

Quest. 8. Regulares egent-ne approbatione Episcopi, ad audiendas Confessiones Religiosorum sui Ordinis?

Resp. Non videntur tali approbatione indigere; quod probari potest ex Concilio Tridentino his verbis: *Decernit sancta Synodus, nullum etiam Regularem posse Confessiones secularium, etiam Sacerdotum, audire, nisi aut Parochiale Beneficium habeat, aut ab Episcopis approbationem obtineat.* Ex quibus concludi potest, eos non egere approbatione Episcopi, sed tantum suorum Superiorum ad audiendas Confessiones Religiosorum sui Ordinis.

Conc. Trid.
sess. 23. cap.
15. de Re-
form.

Deinde Clemens Papa X. in Bulla *Superna magni*, ait, *Ceterum in Monasteriis ac etiam Collegiis, ubi juxta Regularia instituta vivitur, posse tam Prelatos Regulares, quam Confessores, Regularium eorundem Monasteriorum seu Collegiorum, audire Confessiones illorum secularium, qui inibi sunt verè de familia, & continui commensales, non autem illorum, qui tantum ipsis deserviunt.*

Quæ quidem verba satis declarant à fortiori, eos sine Episcopi approbatione audire posse Religiosorum suorum Confessiones.

Quest. 9. Regulares possunt-ne, absque Episcopi approbatione, audire Confessiones Monialium sui Ordinis?

Resp. Certum est, eos non posse; quod quidem satis constat ex Bulla Clementis X. à nobis mox laudata. Tum etiam ex Bulla Gregorii XV. quæ incipit *Insecurabilis*, in qua sic

habetur : Confessores , sive Regulares sive sæculares , quomodolibet exempti tam Ordinarii quàm extraordinarii ad Confessiones Monialium etiam Regularibus subjectarum audiendas , nullatenus deputari valeant ; nisi prius ab Episcopo Diocesano idonei judicentur , & approbationem , qua gratis concedatur , obtineant. Videatur summarium Bullæ Clementis. X. in fine hujus Tomi.

Quæst. 10. Sacerdos generaliter approbatus in una Diœcesi ; potest-ne audire in alia Diœcesi Confessionem illius qui ex ea Diœcesi esset , in qua fuit approbatus ? Et Parochus potest-ne similiter audire Confessionem sui subditi , seu Parochialis , ubicumque eum reperit ?

Resp. Sacerdos sæcularis aut Regularis generaliter approbatus in una Diœcesi , nullius Confessionem audire potest extra illam Diœcesim.

Ita expressè definitum legitur in Bulla Clementis X. sæpè à nobis laudata , in qua dicitur : Religiosos ab Episcopo ad Confessiones sæcularium in sua Diœcesi audiendas approbatos , non posse in alia Diœcesi , eas absque Episcopi Diocesani approbatione audire , quamvis pœnitentes subditi sint ejus Episcopi , à quo ipsi Religiosi jam fuerant approbati.

Quod quidem conforme videtur Clementinæ , Dudum de sepulturis , ubi hæc leguntur : Magistri , Priores , Provinciales , & Ministri Ordinum Prædicatorum eligere studeant personas sufficienter idoneas , vitâ probatas , discretas , modestas , atque peritas , ad tam salubre Ministerium & Officium exequendum : quas sic ab ipsis electas representent vel faciant presentari Prælatis , & de eorum licentia , gratia , & beneplacito in civitatibus

¶ *Diœcesibus eorundem hujusmodi persona sic electa, Confessiones confiteri sibi volentium audiant; extra civitates & Diœceses in quibus fuerint deputata, Confessiones nullatenus auditura.*

Videtur aliter dicendum de Parocho quod validè possit audire Confessionem sui Parochiani, ubicumque eum invenerit, modo id sine scandalo fieri possit.

Ratio est, quia cùm Parochus habeat Jurisdictionem Ordinariam in suos Parochianos, potest hanc exercere ubicumque eos invenerit, in rebus quæ fiunt sine strepitu Judicii, qualis est Confessio: Enim verò Canon *Omnis utriusque sexus*, Concilii Lateranensis, asserit solum Fideles semel in anno, teneri confiteri peccata sua Parocho suo, non determinando locum ubi debeant confiteri: attamen Parochi non id debent temerè facere, & tutius est obtinere approbationem Episcopi in cujus Diœcesi vult audire Confessionem alicujus de sua Parochia.

Quest. II. Parochi possunt-ne vocare alios Parochos, aut alios Vicarios ad audiendas Confessiones suorum subditorum?

Resp. Non possunt, nisi in casu, quo Parochi illi aut Vicarii generaliter essent in tali Diœcesi approbati, aut Episcopus significasset se Parochis concedere, ut ita agerent; quia tunc censeretur dedisse hanc facultatem audiendi Confessiones. Patet ex Concilio Tridentino supra citato, cùm enim determinaverit, *Nullum Sacerdotem posse Confessiones secularium, etiam Sacerdotum, audire, nisi aut Parochiale Beneficium habeat, aut ab Episcopis approbationem obtineat*, decrevit consequenter, non posse Parochum audire Confessiones extra suam Parochiam absque approbatione

approbatione Episcopi, cùm in hoc casu titulus Beneficii, illi non tribuat Jurisdictionem, quam debet consequenter ab Episcopo obtinere.

Quare S. Carolus ait: *Quòd in nostris Sacramenti Pœnitentia instructionum additionibus cautum est, ut tempore Paschali Parochi aliorum Parochorum Ministerio ad Confessiones Parochialium suorum audiendas uti possint, id de Parochis tantummodo intelligi declaramus, quibus extra Parochia propria fines ad audiendas Confessiones probatis, scripta facultas data est.*

S. Carol. Act. p. 2. in 11. Synodo.

Et sanè grave oriretur incommodum, si Sacerdotes Parochi in aliqua parva Parochia, quæ tantas non exigit notitias, jus haberent, absque Episcopi approbatione, audiendi Confessiones in Parochia multò ampliori, quæ majores notitias postulat ad hoc munus ritè obeundum.

Quæst. 12. Quomodo se gerere debet Confessarius qui per inadvertentiam aut ignorantiam, absolvit Pœnitentem à casu reservato, non obtenta facultate à Superioribus?

Resp. Egregiè respondet S. Antoninus, dum ait: *Nota, quòd quicumque absolvit aliquem ab aliquo peccato in casu in quo non potest, sive quia reservatus est Episcopo; sive quia nullam habet potestatem aut auctoritatem; quamvis graviter peccet, præcipuè quando absolvit scienter, vel etiam ex ignorantia juris crassa, non tamen censuram aliquam seu excommunicationem ex hoc incurrit, sive sit Clericus secularis sive Religiosus dictus absolvens. Sed tenetur illum quem sic absolvit, advisare de errore suo, si cognoscit, vel potest invenire, ille tamen quoad Deum excusatur, dum hoc ignorat.*

S. Anton. 9. p. tit. 17. cap. 20.